

Arrest

nr. 98352 van 5 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 februari 2013, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2009 toe op Belgisch grondgebied en werd op 23 september 2009 als minderjarige aangemeld bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

1.2. Verzoeker deed op 25 juni 2010 een aangifte van een voorgenomen huwelijk met H. D.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Borgerhout weigerde op 15 juli 2010 de huwelijksvoltrekking.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 14 mei 2011 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 4 juni 2011 wederom een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (staatssecretaris) trof op 23 februari 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 14 maart 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met H. D.

1.8. Op 2 april 2012 deelde het gemeentebestuur van de Stad Antwerpen mee dat aan zijn verzoek tot inschrijving op basis van de wettelijke samenwoning geen gevolg kon worden gegeven omwille van de eerdere weigering van het voorgenomen huwelijk.

1.9. Verzoeker diende op 2 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en waarbij verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Op 27 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...), Attaché wordt aan de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...) op (...) en welke verklaart van marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

0 artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

0 artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werd betekend op 13.05.2011, op 04.06.2011 en op 23.02.2012.

Bovendien vormt het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er werd een PV opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen PV nr: AN.41.LB. 201201288907

Er werd een PV met AN.41.LB. 201201288908 opgesteld door de politie van Antwerpen voor opzettelijke vernielingen.

Er werd een PV met AN.41.LB. 201201288907 opgesteld door de politie van Antwerpen voor weerspanningheid Er werd een PV met AN.41.LB. 201200276225 opgesteld door de politie van Antwerpen voor gewone diefstal

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen samen met een vrouw van Franse nationaliteit (H.(...) D.(...), geboren op (...)). Op 15.07.2010 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Op 08.03.2012 ging betrokkene een wettelijke samenwoning aan met dezelfde vrouw. Dit geeft hem echter geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft op 09.08.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.10.2012. Deze beslissing is op 17.12.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 17.12.2012 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

El In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

0 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werd betekend op 13.05.2011, op 04.06.2011 en op 23.02.2012.

Bovendien vormt het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er werd een PV opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen PV nr: AN.41.LB. 201201288907

Er werd een PV met AN.41.LB. 201201288908 opgesteld door de politie van Antwerpen voor opzettelijke vernielingen.

Er werd een PV met AN.41.LB. 201201288907 opgesteld door de politie van Antwerpen voor weerspanningheid Er werd een PV met AN.41.LB. 201200276225 opgesteld door de politie van Antwerpen voor gewone diefstal

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt zij in het kader van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid en gaat het *in casu* bovendien om een herhaald bevel, zodat de schorsing van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing naast een bevel om het grondgebied te verlaten tevens een inreisverbod bevat, en dat de verwerende partij niet aantoonde dat verzoeker geen belang zou hebben bij het aanvechten van dit inreisverbod. Aangezien de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, kan de component van het inreisverbod niet van het geheel van de bestreden beslissing worden afgesplitst. Bijgevolg behoudt verzoeker wel degelijk een belang bij zijn vordering tegen het geheel van de bestreden beslissing.

2.5. Vervolgens stipt de Raad aan dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het is echter aan verzoeker om dergelijke schendingen aan te brengen en concreet uiteen te zetten. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). In zijn verzoekschrift voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM waardoor zijn vordering *prima facie* ontvankelijk dient te worden verklaard.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de

vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* werd het beroep ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkt uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, minstens van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van onderhavig arrest.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 27 februari 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist overigens in haar nota met opmerkingen het dringend karakter van de vordering niet.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De

verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker vermeldt over de schending van dit verdragsartikel het volgende:

"1. Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"(...)"

Dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Derhalve dient ten allen tijde te worden nagegaan of de bepalingen uit het EVRM werden nageleefd. In casu dient zich dergelijk onderzoek aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of (...) persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich alleszins te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3. Zoals blijkt uit het feitenrelaas wonen de heer A.(...) E.(...) H.(...) en mevr. H.(...) D.(...) reeds samen sinds de aankomst van verzoeker in België in januari 2009 en kennen ze elkaar als sinds augustus 2007.

Sindsdien wonen zij onafgebroken samen en is er sprake van gezinsleven. Er kan immers sprake zijn van gezinsleven zonder dat er noodzakelijkerwijze een familierechterlijke band is vastgesteld.

Op 15.07.2010 hebben de heer A.(...) E.(...) H.(...) en mevr. H.(...) D.(...) getracht in het huwelijk te stappen.

Daarenboven blijkt dat de heer A.(...) E.(...) H.(...) en mevr. H.(...) D.(...) een wettelijke samenwoonst hebben ondertekend op 08.03.2012. Sindsdien is hun partnerrelatie ook geofficialiseerd.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat er in casu sprake is van gezinsleven.

Gelet op de langdurige sociaal-affectieve banden tussen verzoeker en mevr. H.(...) D.(...) blijkt dat in casu evenzeer het privé-leven van verzoeker moet worden erkend.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

4. In casu is er sprake van inmenging door de overheid in de beschermende rechten van artikel 8 EVRM.

Het blijkt duidelijk dat door het uitvoeren van de verwijderingsmaatregel tegen de heer A.(...) E.(...) H.(...), zij de uitbouw en verderzetting van hun gezinsleven dienen verder te zetten op een andere plaats dan België en bij uitbreiding zelfs de EU.

Mevrouw H.(...) D.(...) heeft enkel de Franse nationaliteit, niet de Marokkaanse. De heer A.(...) E.(...) H.(...) heeft dan weer enkel de Marokkaanse nationaliteit.

Door uitwijzing van de heer A.(...) E.(...) H.(...) stellen er zich onvermijdelijk verblijfsrechtelijke problemen en is het reëel dat het privé-, familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM volledig tussen hen zal worden verbroken.

5. Ter rechtvaardiging van deze schending "lijkt het erop" (infra, punt C) dat DVZ verwijst naar twee motieven.

Een eerste motivering van DVZ lijkt erin te bestaan dat verzoeker geen geldig visum heeft voor het Schengengebied.

Zoals hierboven aangehaald heeft verzoeker evenwel meermaals getracht zijn verblijf te regulariseren omwille van zijn duurzame relatie met een Unieburger.

Thans wordt overigens niet gevorderd dat een verblijf aan verzoeker zou worden toegekend, doch slechts dat de verwijderingsmaatregel niet zou worden uitgevoerd.

Dit element is belangrijk in de belangenafweging of een schending van artikel 8 EVRM moet worden weerhouden.

Nu blijkt echter dat DVZ geen enkele concrete belangenafweging heeft gemaakt, maar vervalt in de loutere opsomming van de feiten zonder deze elementen tegen elkaar af te wegen (infra, punt C).

Nochtans moet er minstens door de bevoegde overheid wordt onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Er dient ontegensprekelijk een belangenafweging te worden gemaakt, hetgeen niet is gebeurd.

Het feit dat verzoeker over geen geldig visum zou beschikken ontslaat de bevoegde overheid hier niet van.

Het is dan ook nadrukkelijk de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben gelet op de waarborgen van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Conka/Beigi, § 83).

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing zelf blijkt voldoende dat DVZ op de hoogte was van de duurzame relatie tussen verzoeker en mevr. H.(...) D.(...).

Een belangenafweging werd niet gemaakt.

Louter ondergeschikt wenst verzoeker nog op te merken dat deze belangenafweging althans niet formeel werd gemotiveerd (infra, punt C).

Artikel 8 EVRM is derhalve geschonden.

6. Ten tweede wordt er in de bestreden beslissing nog kort naar verwezen dat er sprake zou zijn van "een actuele; werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving".

Dit zou moeten blijken uit volgende gegevens:

"Er werd een PV opgesteld door de politie van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen PV nr: AN.41.LB 201201288907.

Er werd een PV met ANA1.LB 201201288908 opgesteld door de politie van Antwerpen voor opzettelijke vernielingen.

Er werd een PV met AN.41.LB 201201288907 opgesteld door de politie van Antwerpen voor weerspannigheid.

Er werd een PV met AN.41.LB 201200276225 opgesteld door de politie van Antwerpen voor gewone diefstal."

Deze processen-verbaal zijn niet bijgevoegd.

Derhalve stelt zich onmiddellijk een probleem inzake de formele motivering van bestuurshandelingen (infra, punt C), nu de motivering door verwijzing slechts kan voor zover de voorwaarden zijn vervuld dat de inhoud van het stuk waarnaar verwezen wordt aan de bestuurde gelijk ter kennis moet worden gebracht, het stuk zelf afdoende gemotiveerd moet zijn, dit stuk ondubbelzinnig moet worden bijgetreden en er geen tegenstrijdigheden zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek. Brussel. Die Keure. 1999. 74-751).

Bijgevolg kan niet worden nagegaan of deze processen-verbaal zijn opgesteld op naam van verzoeker, noch wat zijn eventuele betrokkenheid zou zijn in verband met het voorwerp van het proces-verbaal. Daarenboven gaat het om slechts om bepaalde (welke?) vaststellingen vanwege de politiediensten van Antwerpen.

Het gaat helemaal niet om een rechterlijke veroordeling waardoor onpartijdig en onafhankelijk kan worden geoordeeld over schuld of onschuld.

Daarenboven Ss ook opnieuw geen enkele afweging gemaakt zodat verzoeker niet kan nagaan welke motieven ten grondslag liggen van de beslissing van DVZ om verzoeker te bestempelen als "gevaar voor de openbare veiligheid" (infra, punt C).

Een belangenafweging werd niet gemaakt.

Artikel 8 EVRM is geschonden.

C. Geen afweging i.v.m. de schending van artikel 8 EVRM werd gemaakt in de bestreden beslissing (schending formele motiveringsverplichting)

7. Conform de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze argumenten moeten daarenboven afdoende zijn.

Zoals uit de beslissing blijkt wordt zowel de geweigerde huwelijksvoltrekking als wettelijke samenwoning tussen betrokkenen aangehaald door DVZ:

"Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen samen met een vrouw van Franse nationaliteit (H.(...) D.(...), geboren op 02.11.1991), Op 15.07.2010 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Op 08.03.2012 ging betrokkene een wettelijke samenwoning aan met dezelfde vrouw. Dit geeft hem echter geen automatisch recht op verblijf

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele manier waarom de verwijderingsmaatregel ondanks de vastgestelde relatie tussen de heer A.(...) E.(...) H.(...) en mevrouw H.(...) D.(...) gerechtvaardigd zou zijn. Nochtans beschikt de DVZ over alle nodige documenten in haar administratief dossier. De regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt dan ook beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van haar beslissing (Rw 10 oktober 2012, nr. 89.455).

De motivering is echter een loutere omschrijving van feiten, zonder afwegingen.

8. Het enige wat hierom nog enigszins in de buurt komt is de vermelding: "Dit geeft hem echter geen automatisch recht op verblijf

Deze stelling is opmerkelijk en geenszins relevant. In casu betreft de vraag niet de toekenning van een verblijfstitel. Het gaat wel om de vraag of de genomen verwijderingsmaatregel door DVZ gerechtvaardigd zou zijn.

De formele motiveringsverplichting impliceert nochtans dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij haar beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt slechts de opsomming en vaststelling van de relatie van verzoeker met mevrouw H.(...) D.(...), doch geen enkele afweging wordt gemaakt.

Verzoeker kan bijgevolg niet vaststellen waarom de schending van de beschermende rechten in artikel 8 EVRM zou opwegen tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

Verzoeker kan hier enkel achter gissen.

Artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 is geschonden, evenals artikel 8 EVRM {supra, punt B}."

4.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.3.3.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.3.3.5. Verzoeker stelt met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven met zijn partner H. D. dat zij elkaar kennen sinds augustus 2007 en sinds januari 2009 in België samen zijn. Op grond van hun pogingen om in het huwelijk te stappen en de verklaring van wettelijke samenwoning dient volgens verzoeker geconcludeerd te worden dat er sprake is van een gezinsleven.

4.3.3.6. De Raad merkt op dat de door verzoeker aangehaalde huwelijksaangifte en de verklaringen van wettelijke samenwoning alvast niet kunnen worden aangewend om in zijnen hoofde het bestaan te bewijzen van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

4.3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt immers dat deze formele veruitwendigingen niet op een werkelijk beleefd gezinsleven gestoeld zijn. De ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Borgerhout weigerde op 15 juli 2010 de huwelijksvoltrekking omdat na onderzoek van het Parket van Antwerpen gebleken was dat verzoeker bij zijn huwelijk kennelijk niet gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (zie punt 1.3). Ook de inschrijving die verzoeker heeft gevraagd op grond van zijn verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd op grond van het feit dat verzoeker niet als een partner kan worden beschouwd in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet omwille van de eerdere beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn middel.

4.3.3.8. Bijgevolg ziet de Raad niet in om welke reden de gemachtigde van de staatssecretaris thans een andere houding zou moeten aannemen met betrekking tot verzoekers beweerde gezinsleven met H. D. dan deze van die blijkt uit zijn beslissing van 30 oktober 2012 naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de beslissing naar aanleiding van voormelde aanvraag, waarbij verzoeker zich eveneens baseerde op zijn beweerde gezinsleven met H. D.. In deze beslissing (zie punt 1.10) werd het zogenaamde gezinsleven van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd die een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk maken.

4.3.3.9. Zoals verzoeker zelf aangeeft, is de vraag naar het bestaan van een gezinsleven een feitenkwestie. Noch in het middel, noch in de bijlagen bij het verzoekschrift, waarbij hoofdzakelijk de hierboven vermelde beslissingen in verband met het gezinsleven van verzoeker werden hernomen samen met een kopie van het paspoort van de partner van verzoeker, worden concrete elementen aangereikt die wel degelijk op het bestaan van een werkelijk gezinsleven zouden wijzen. Ook waar verzoeker verwijst naar het bestaan van sociaal-affectieve banden tussen verzoeker en mevr. H.(...) D.(...) die op een privéleven zouden wijzen, stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewering niet met concrete elementen ondersteunt. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat er werkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij zich niet beroepen op de bescherming van dit verdragsartikel.

4.3.3.10. *In casu* wordt door verzoekende partij *prima facie* geen verdedigbare grief gestoeld op artikel 8 van het EVRM aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker geschonden geachte bepalingen en zijn tweede middel te bespreken.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen aan verzoeker.

Verzoeker woont al sinds januari 2009 onafgebroken samen met mevr. H.(...) D.(...), wie hij reeds kent sinds augustus 2007.

Sinds 08.03.2012 wonen zij eveneens wettelijk samen.

Hun samenwoning vormde de basis van de duurzame relatie tussen betrokkenen.

Thans dreigt verzoeker te worden gerepatriëerd naar Marokko waardoor hun gezins- en privéleven manifest wordt verstoord en verzoeker een ernstig nadeel ondergaat.

Daarenboven bezit mevr. H.(...) D.(...) niet de Marokkaanse nationaliteit en is het bijzonder twijfelachtig dat zij in staat kan worden geacht haar partner zelfs nog maar te bezoeken, temeer nu zij voltijds werkt in België en haar verblijfsstatuut op haar dienstverband is gebaseerd.

Minstens blijkt dat de samenwoning tussen betrokkenen door uitvoering van deze verwijderingsmaatregel onmogelijk wordt en niet kan worden hersteld binnen redelijke termijn.

Daarenboven zou mevr. H.(...) D.(...) het feitelijk nut van haar Unieburgerschapsrechten verliezen bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel nu zij genooddaakt wordt haar partner te volgen naar Marokko om hun gezinsleven verder te zetten [infra, punt 10].

De ernst van het nadeel ten gevolge van de onmiddellijke uitvoering van de genomen maatregel is duidelijk, evenals de moeilijke herstelbaarheid ervan.

Het is aldus minstens aannemelijk dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.”

4.4.3. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat er geen sprake is van een wettig belang omdat zij verzoeker zelf verantwoordelijk acht voor de situatie waarin hij zich thans bevindt en de gevolgen daarvan voor hemzelf en zijn omgeving.

4.4.4. Waar verzoeker in het kader van het nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verwijst naar zijn beweerde duurzame relatie met H. D., merkt de Raad op dat reeds in het kader van de bespreking van zijn middel werd geconcludeerd dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied. Bijgevolg kan verzoeker zich niet op dit gezinsleven baseren om hieruit een nadeel te puren dat moeilijk te herstellen zou zijn.

4.4.5. Met betrekking tot het nadeel dat erin zou bestaan dat de partner van verzoeker hem niet zou kunnen bezoeken in Marokko en het feit dat zij dreigt het praktisch nut van haar Unieburgerschapsrechten te verliezen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich niet kan beroepen op een nadeel dat derden misschien van de bestreden beslissing zouden kunnen ondervinden (RvS 30 september 2002, nr. 110 759).

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE COOMAN, hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE COOMAN

F. TAMBORIJN